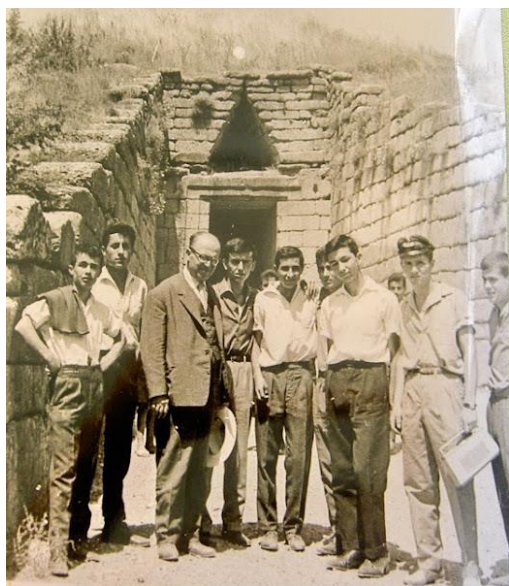

ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΙΣ ΜΥΚΗΝΕΣ ΤΟ 1963

Η καρδιά τους χτυπούσε δυνατά, ήταν η πρώτη τους εμπειρία στον συγκεκριμένο αρχαιολογικό χώρο.

-Όχι, δεν θα πάρω την οδό της λήθης και της απώλειας, τον δρόμο του άτιμου κέρδους και της καταπάτησης των δικαιωμάτων του συνανθρώπου μου. Είμαι φτωχόπαις χήρας μάνας με πέντε ορφανά, αλλά κλέφτης, δόλιος και υποκριτής δεν είμαι. Ρουφώ τη γνώση με υπομονή και επιμονή και η πενία τέχνες κατεργάζεται για να σε συναντήσω Περσέα, Ατρέα και Αγαμέμνονα, για να μου θέσεις εσύ Ευρυσθέα, όπως στον Ηρακλή, άθλους ζωής και εμπόδια να διαβώ, για να κάνω το μεγάλο πέρασμα της Πύλης των Λεόντων, από τη γη στον ουρανό. Να φωτιστώ εν Θεώ και να καταστώ έλλογος άνθρωπος. Δύο δεινά μπορούν να συμβούν. Ή να με κατασπαράξουν οι δαίμονες των παθών, ή να διαβώ τούτη την αόρατη στα μάτια των θνητών πύλη, στεφανωμένος με μύρτο. Ναι, μόνο οι κεκαθαρμένοι διαβαίνουν, που η αγία χείρα τους μπορεί να αγγίξει άφοβα τις κεφαλές των λεόντων, όπως ο Δανιήλ της Παλαιάς Διαθήκης. Οι Λέοντες γνωρίζουν. Περιμένουν στη σιωπή αιώνες τώρα, κάποιος να ανοίξει τους οφθαλμούς του πνεύματός του και να τους αντικρίσει. Να του μιλήσουν και να του μεταδώσουν το μεγαλείο της θείας παρουσίας και τη δολιότητα των δαιμόνων. Να του δείξουν τη Γη και τον αστερόεντα Ουρανό του Ορφέα. Τον κύκλο του ηλίου των Ελλήνων παιδων και να τον ρωτήσουν: Ποιος είσαι;

Κι ενώ ο εσωτερικός κόσμος του Γιάννη Λύρα ανέδυε ελπίδα σωτηρίας, τόσο που σήκωσε τα χέρια του για να έχει την αίσθηση ότι δεν σέρνεται στη γη σαν όφεις, αλλά υπερίπταται, απέναντι, τον παρατηρούσε **ένας αρχαίος στύλος, διάφανος και αόρατος, τυλιγμένος στο αναστάσιμο, αιώνιο και αθάνατο ένδυμά του.**

Παρατηρούσε ο **αρχαίος φύλακας** τους νεαρούς μαθητές, αγκάλιασε τον Παντελόπουλο, μετέπειτα δάσκαλο, και διάβασε τη σκέψη του, χωρίς κανένας να τον καταλάβει.

-Πώς κρατείς εμπρός στα μνήματα των προγόνων σου ,νεαρέ Αδαμόπουλε το τρανζίστορ; Γνωρίζεις παιδί μου πού βρίσκεσαι; ρώτησε το πνεύμα του μαθητή ο αρχαίος φύλακας.

Όμως ο Αδαμόπουλος ούτε τον έβλεπε, ούτε τον άκουγε. Ούτε καν μπορούσε να διανοηθεί ότι κάτι τέτοιο υφίσταται, ότι τα όντα του Θεού δεν είναι μόνο κτιστά, αλλά το φως της άκτιστης ενέργειας του Παλιού των Ημερών έχει αθάνατα γεννήματα. **Αυτοί είναι οι φύλακες των Ελληνικών αρχαιολογικών χώρων, οι αθάνατοι πρόγονοι που αιώνες τώρα, όπως οι άγιοι στις εκκλησιές, φυλάνε μετερίζια σε αιματοβαμμένα , από την άγνοια των βαρβάρων, Ελληνικά χώματα.**

Ο λόγιος Λυκειάρχης είχε την αίσθηση ότι μία αόρατη δύναμη, ένας αθάνατος ήλιος νοητός παρευρίσκεται μαζί τους, και ήταν βαθύτατα συγκινημένος που τον πλαισιώναν οι εκλεκτοί μαθητές του. Αφαίρεσε το ψάθινο καπέλο του που τον προφύλαγε από τις καυτές ακτίνες του ηλίου και με σκυμμένο το κεφάλι, σε στάση εσωστροφής, ετοιμαζόταν με σεβασμό να βαδίσει την οδό προς τον αρχαιολογικό χώρο. Το ίδιο έκαναν και οι μαθητές, μιμούμενοι τον κύριο Λυκειάρχη. Έσκυψαν το κεφάλι τους σε ένδειξη σεβασμού.

Ποιος είναι αυτός ο φωτεινός ήλιος , πάνω από την αψίδα του πανάρχαιου θολωτού τάφου που τους θωρεί; **Κανείς δεν αισθάνεται τη παρουσία του μέσα στο κτιστό , ανθρώπινο σώμα του.** Η συντέλεια του κόσμου θα έλθει μόλις τον ανακαλύψουν. Όμως δεν θα τον δουν, πριν πιστέψουν στον Θεό, πριν αναπτύξουν έλλογο νου, ανερχόμενοι ψυχοπνευματικά και είναι έτοιμοι να συνυπάρξουν αρμονικά με τα αόρατα ποιήματα του Ουράνιου Πατέρα, αφού τους δεχτεί και τους λαμπρύνει με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος.

ΑΓΙΟΣ ΒΛΑΣΙΟΣ ΒΑΛΥΡΑΣ

Ξεχάσαμε να γιορτάζουμε τον άγιο Βλάσιο στις 11 Φεβρουαρίου, αφήσαμε να γκρεμιστεί η εκκλησία του που άλλοτε ήταν ο κυρίως ναός του χωριού. Τα μπάζα έχουν στο εσωτερικό του ερειπωμένου μνημείου φθάσει μέχρι τα παράθυρα, Ο άγιος Βλάσιος θεωρείται προστάτης των ποιμένων.

Παρουσίαση της Δόξας που υπερίπτατο εμπρός στον Ι.Ν. του Αγίου Βλασίου Βαλύρας

Στο επάνω μέρος, δεξιά μας στη εικόνα, παρατηρείται υποπράσινη , άυλη, ωσειδής δόξα, περιτυλιγμένη με κόκκινη ταινία σπειροειδώς. Είναι μία θεία παρουσία, νοήμων , φύλακας του ιερού ναού, δεν γνωρίζουμε από πότε. Το γεγονός ότι δεν

εικονίζεται εντός του ιερού χώρου, ενδεχομένως να βρίσκεται εκεί πιο παλιά, ακόμη πριν το κτίσιμο του ιερού ναού, ή ο Τριαδικός Θεός να την τοποθέτησε εκεί για να κάνει αισθητή την παρουσία της σε εμάς. Γεγονός είναι ότι παραμένει στον συγκεκριμένο χώρο αιώνες τώρα, στα άγια ερείπια του Αγίου Βλασίου του θαυματουργού. Τη δόξα απαθανάτισε τυχαία ο καθηγητής κ. Ι.Δ.Λύρας κατά το περασμένο καλοκαίρι.